

Sygn. akt I CNP 17/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie ze skargi A. K. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 31 sierpnia 2016 r., sygn. akt XXIII Ga [...], wydanego w sprawie
z powództwa A. K.
przeciwko P. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2019 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie analiza zawartej między stronami umowy dowodzi, że przewidziano w niej dwa w istocie niezależne świadczenia powoda: zamontowanie i demontaż reklamy, przy czym możliwość wykonania tego drugiego wynikała z realizacji pierwszego. Jednocześnie powód poniósł koszty tylko na poczet realizacji pierwszego świadczenia, którego realizacja nie mogła zostać wykonana bez jego winy. Zatem, ustalając bieg terminu przedawnienia, trzeba brać pod uwagę chwilę, w której pierwsze dzieło z umowy miało zostać wykonane, a więc reklama zamontowana, co prawidłowo przyjął Sąd. Na marginesie trzeba odnotować, że powód ponosi konsekwencje decyzji o rozdrobnieniu roszczeń i dochodzenia w terminie jedynie części roszczenia. Choć w świetle prawa polskiego jest to dopuszczalne i może m. in. powodować konieczność poniesienia niższych kosztów oraz mniejsze ryzyko w razie niepowodzenia, to jednocześnie uprawniony ponosi konsekwencje, że w pozostałym zakresie roszczenie się przedawni, co miało miejsce właśnie w tej sprawie. Skarga jest więc oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ k.p.c.) i w konsekwencji nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania.